

Vint-i-dos parells de guants

por **Albert Roca**

Aquests últims dies he estat molt nerviosa, perquè esperava una resposta del meu pare. El meu pare treballa molt lluny d'aquí, en un país que té un nom estrany i on les coses que fa la gent són diferents. Ell sempre em diu:

—Les persones no són totes iguals arreu del món, Mariona.

En aquell país fan uns pous al terra, enmig d'un paisatge desolat, i en treuen petroli, que és un líquid negre i espès que empastifa tot allò que toca. Un dia el meu pare me'n va portar una llauna des d'aquest país tan llunyà, perquè pogués veure com era, i a mi em va semblar que no valia la pena d'anar-se'n tan enfora per recollir un producte tan lleig i que no fa gens de bona olor. Però ell diu que sense el petroli no podrien funcionar els cotxes, ni els avions, ni moltes altres coses.

A mi no m'agrada que el meu pare tingui aquesta feina, perquè passa molt temps fora de casa, i cada vegada que li vull dir una cosa m'haig d'esperar que truqui, o si no li haig d'escriure. De vegades se'n va i passa tot un mes sencer —que són trenta dies molt llargs— abans no torna. Alguns dies, mentre la meva mare prepara el sopar, jo m'assec a escriure a la taula de la cuina, i quan no sé com s'escriu una paraula li demano a ella. Ella em diu:

—Se't quedaran els dits encarcerats de tant escriure, Mariona.

Però fins i tot després de sopar continuo escrivint a la meua habitació. M'assec al costat de la finestra i vaig pensant les coses que vull dir-li al meu pare, mentre veig els gats que surten de nit a explorar els teulats.

Diu el meu pare que allà, a la tundra, les condicions són molt dures. A penes hi creixen les plantes, i durant tot l'any hi transiten animals salvatges que migren a través del país fugint del fred. Però no gaire lluny dels pous de petroli, al peu d'unes muntanyes pelades, hi ha un llogaret de gent sedentària. El meu pare m'ha dit que sedentària és una persona que viu sempre al mateix lloc. En canvi, quan la gent viu un temps aquí i un temps allà es diu que són nòmades.

La gent que viu en aquell poblet deu ser molt espavilada, perquè han après a viure en una situació molt adversa, que vol dir que tenen totes les coses en contra. Però també són molt pobres. En canvi, la companyia on treballa el meu pare guanya moltíssims diners amb el petroli que s'enduu d'aquelles terres. Jo li dic al meu pare que si la gent que viu allà tingués les màquines que fan falta per foradar els pous i tot això, podrien tenir més diners, i no serien tan pobres. Però no tenen cap mena de màquines. Només tenen estris de camp, aixades, i coses així.

Un dia, el meu pare em va trucar per telèfon des del campament.

—Hem anat tota la setmana amunt i avall amb els *jeeps*, Mariona —m'explicava—. Han vingut els enginyers i hem estat traçant plànols i estudiant el terreny. Ahir vam passar per aquell poblet que et vaig dir, te'n recordes?, i ens hi vam aturar una estona. Tota la canalla ens va venir a rebre i ens va encerclar, i ens demanaven coses, perquè no tenen gairebé res. Em va fer molta llàstima veure que tenien la pell de les mans tota esquincada pel vent. És un vent glaçat que bufa durant tot el dia. Els nens s'ocupen de treure el bestiar a pasturar, i van amb uns jerseiets que no deuen abrigar gens, i duen tots els cabells despentinats i...

—Però si els nens no han de treballar! —vaig exclamar jo.

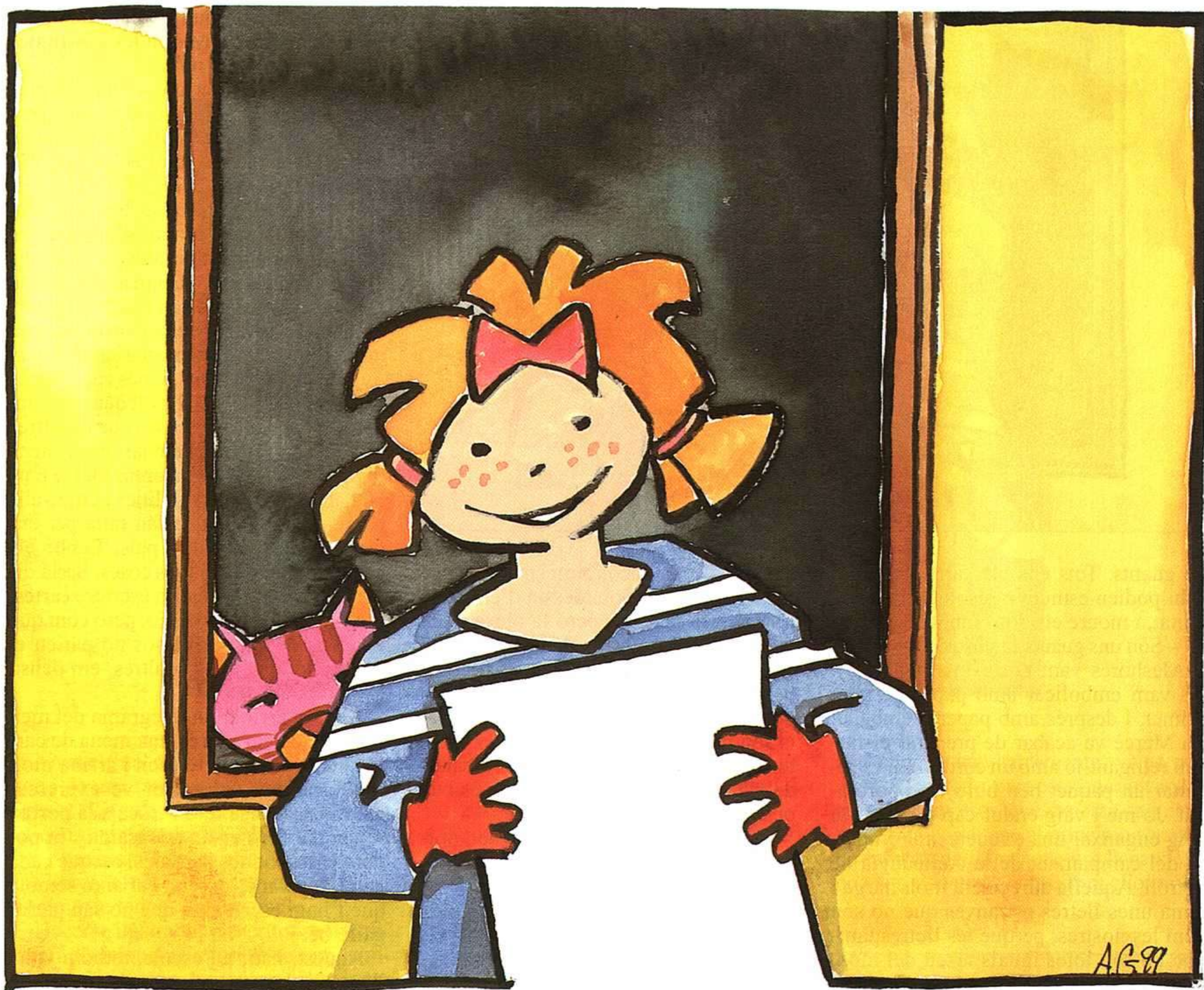
—Ja ho sé, ja ho sé, però aquí...

—Els nens han d'anar a l'escola i jugar al pati i prou!

—Aquí les coses no són així, Mariona.

D'ençà que el meu pare em va explicar la mena de vida que duïen els nens en aquell país, no vaig poder treure-m'ho del cap, i una tarda, mentre fèiem treballs manuals a classe, se'm va acudir una idea. Jo estava fent ganxet a la mateixa taula que la Marta Grau, la Montse Castells i el Pau Sobrepera. A la classe n'hi ha que diuen que fer ganxet és cosa de nenes, però no deu ser pas gaire així, perquè el que hi té més traça, el més ràpid de tots, és el Pau. Doncs la cosa és que em vaig recordar d'aquells nens que

ANDRÉS GUERRERO

tenien les mans glaçadetes, i vaig pensar que podíem teixir guants per a tots ells. Així estarien ben abrigadets.

De seguida vaig anar a explicar-li la meva pensada a la senyoreta Mercè, perquè jo no sabia com es feien uns guants de llana. Fins aleshores havíem fet només unes manyoples, i la veritat és que les meves havien quedat una mica estranyes i desllorigades: l'una més gran que l'altra, i amb nusos lletjos en els punts on m'havia equivocat. A la Mercè li va agradar molt la idea, i de seguida va

treure uns cabdells especials de l'armari de material, uns cabdells que eren una barreja de llana i cotó, d'un color vermell preciós. Ens va ensenyar a fer els dits i la forma del palmell, i després ens vam repartir la feina entre tots els de la classe.

—Amb aquest fil podreu estrènyer més els punts, i el teixit serà més atapeït —ens va dir la Mercè.

Aquella tarda no vam parar de fer ganxet. Anàvem tan de pressa que tot sovint ens equivocàvem i havíem de desfer un

o dos punts, i de vegades fins i tot una línia sencera.

—Jo tinc un dit gairebé acabat —deia la Marta.

—Doncs joestic començant el segon —afegia el Pau.

Quan va ser l'hora de plegar, vam desfer tot el treball en una capsa, fins a l'endemà. I a l'endemà, la senyoreta Mercè ens hi veia tan entusiasmats que fins ens va deixar continuar fent ganxet a la classe durant l'hora d'esbarjo. Una setmana més tard, havíem teixit vint-i-dos parells

ANDRÉS GUERRERO

de guants. Tots ens els vam emprovar. S'hi podien esmunyir les mans amb facilitat, i moure els dits còmodament.

—Són uns guants fantàstics —vaig dir.

Aleshores vam posar-los tots junts i els vam embolicar amb paper de seda primer, i després amb paper d'embalar. La Mercè va acabar de preparar el farcell relligant-lo amb un cordill. En va resultar un paquet ben bufó i proporcionat. Jo me'l vaig endur cap a casa, i hi vaig enganxar una etiqueta amb l'adreça del campament de la companyia de petroli. Aquella adreça era molt llarga i tenia unes lletres estranyes que no són com les nostres, perquè les lletres tampoc no són totes iguals arreu del món. Cada vegada que el meu pare marxava cap a un nou campament ens donava aquestes etiquetes, i nosaltres les guardàvem a la calaixera del rebedor. Quan li volíem enviar una carta, només havíem d'enganxar-hi l'etiqueta i els segells, i ja estava llesta per anar a la bústia.

La mare em va dir que el paquet amb els vint-i-dos parells de guants —que són quaranta-quatre guants en total— s'havia de portar a l'oficina de correus. Allà ens el van pesar en una balança com les que tenen a les carnisseries i al mercat, i li van enganxar quatre o cinc segells amb dibuixos de senyors que havien estat famosos. Després van deixar

el paquet en un racó i a mi em va fer una mica de por que s'oblidessin d'ell o que l'acabessin perdent, però la meva mare em va dir que no havia de patir.

Aquell mateix vespre va trucar el meu pare. Ell ens truca cada dos o tres dies, perquè les conferències des d'aquell país són molt cares. Jo ja li havia explicat tot el que havíem fet amb els companys de classe, i li vaig dir que estigués ben pendent de l'arribada del correu.

—Tan aviat com rebis el paquet, porta'l cap a les muntanyes, eh? —vaig insistir.

—Sí, sí, no et preocupis. De seguida agafaré un *jeep* i aniré a reparar els guants. Quants parells n'heu fet?

—Vint-i-dos. N'hi haurà prou per a tots?

—De sobres.

Vam haver d'armar-nos de paciència. A la classe, cada matí em preguntaven si el meu pare ja havia rebut els guants, i jo sempre els contestava que encara no, perquè al campament on ell s'estava només arribava el correu cada quinze dies o més. I mentre esperava la seva resposta, una nit, abans d'anar a dormir, vaig agafar paper i llapis i em vaig asseure al costat de la finestra de la meua habitació, quan ja es feia fosc i era l'hora que els gats surten a miolar pels teulats. La lluna sortia blanca i rodona per damunt de la ciutat, i vaig pensar que aquella era

la mateixa lluna que podien veure els nens de les muntanyes en les nits fredes de l'altre cantó del món.

«Pare —vaig escriure—, has de preguntar a aquests nens que tu coneixes quines coses els fan falta. La veritat és que jo tinc moltes, moltes coses, i la Marta i la Montse també. El Pau també, i tots els altres de la classe. Els nens d'aquí ho tenim tot, i no pot ser que altres nens hagin de treballar mentre nosaltres estem jugant al pati o anem al cinema. Ja sé que les persones fan coses diferents en uns altres llocs del món, tu sempre m'ho dius, però potser estarien millor si tinguessin més guants, i més roba, i més joguines, i tot. El Pau ha dit que podríem posar totes juntes les coses que nosaltres no fem servir gaire, i enviar-les als nens d'aquest poble. La senyoreta Mercè parlarà amb uns senyors polítics perquè ells paguin els segells que fan falta per enviar paquets a un altre país. També els enviarem dibuixos i més coses. Seria divertit que ens poguéssim escriure cartes, igual que fem entre tu i jo, però com que els nens dels altres països no parlen el mateix idioma que nosaltres, em penso que no podrà ser».

Ahir va arribar un telegrama del meu pare. Un telegrama és una mena de carta que es dicta per telèfon i arriba molt ràpid, perquè un senyor ve expressament fins a casa teva i truca a la porta i te'l dona. Però en un telegrama s'hi poden posar poques paraules, perquè cada paraula val més diners. Per això sembla que l'hagi escrit algú que no sap parlar gaire bé.

Aquest matí, a l'escola, tothom volia llegir el telegrama a la vegada, i tocar-lo, i al final el paper ja s'estava rebregant i la senyoreta Mercè m'ha dit que el llegís jo en veu alta. Aleshores tots m'han escoltat sense fer gens de xivarri ni res, i la Mercè ha aprofitat per dir:

—A veure si esteu igual de calladets quan jo us ho demano.

El telegrama deia així: «Hola tothom. Rebut paquet avui matí. Vespre conduït fins poble. Parlat nens de tots vosaltres. Crec han entès. De seguida han posat guants. Hauríeu d'haver vist contents que estaven».

Aleshores tothom ha aplaudit, i jo m'he emocionat una mica, però em sembla que no s'ha notat.